

Viure en comunió amb la natura

Text: Josep Gordi Serrat — Fotografia: Ramon Ribera

Des de fa dècades, escoltem i llegim opinions i informes de científics, pensadors i organitzacions acadèmiques sobre la greu situació ambiental del nostre planeta. Al seu darrer llibre, titulat *Àngels i robots. La interioritat humana en la societat hipertecnològica*, Jordi Pigem reflexiona a partir dels postulats de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc, que ens recorda que el nostre planeta és la nostra casa i, a la vegada, és com la mare que ens acull entre els seus braços. Aquest document ens interpel·la a prendre sant Francesc com a font d'inspiració per tal de practicar una ecologia integral, és a dir, viure amb una major simplicitat i amb harmonia amb un mateix, la natura i Déu.

Pigem afirma que el problema fonamental del nostre temps és el paradigma tecnocràtic. L'ésser humà ha deixat d'estar connectat amb la comunitat, la natura, el cosmos, i cada vegada més ho viu tot a través de la tecnologia.

Coincideixo amb Pigem que per sortir d'aquesta situació cal mirar la realitat amb sinceritat i tenir present que, sense transformació personal, no ens en sortirem. El fet clau és saber cap a on s'ha d'adreçar aquesta transformació personal.

La meva opinió és que cal intentar viure en comunió amb nosaltres mateixos, la natura i Déu. Voldria centrar-me en el que vol dir intentar viure en comunió amb la natura. Abans de res, i tal com diu Vicenç Santamaria, monjo de Montserrat, el sentiment de comunió neix d'un cor ple d'amor, és a dir, que la transformació espiritual de la persona ha de fluir de forma paral·lela amb la vivència amorosa amb el nostre entorn. Per tant, si un estima la natura, podrà caminar cap a la comunió amb ella.

SI VOLEM VIURE EN COMUNIÓ AMB LA NATURA HEM D'ESTAR DISPOSATS A EMPRENDRE UN CAMÍ DE TRANSFORMACIÓ ESPIRITUAL.

ENS HEM D'ACOSTAR A LA NATURA IGUAL COM ENS SUBMERGIM DINS L'AIGUA: EN SILENCI, FENT ATENCIÓ A LA NOSTRA RESPIRACIÓ O AL BATEC DEL NOSTRE COR I, ALHORA, EMBADALINT-NOS AMB TOT EL QUE ENS ENVOLTA.

Per aconseguir aquesta imbricació personal amb la natura, cal que dos eixos marquin el nostre sender. El primer és la intimitat i el segon, el silenci. Vicenç Santamaria recomana que qui vulgui viure la natura s'hi submergeixi íntimament, abraçi el seu ritme i es deixi mimetitzar, com un més, dins del conjunt. Sempre m'ha agradat la paraula i l'acció de submergir-se dins l'aigua, ja que implica estar atent a un mateix, al teu respirar o al batec del cor i, al mateix temps, atent a tot el que t'envolta i, és clar, en obligat silenci. Per fer aquesta immersió en la natura, cal anar lleuger d'equipatge i, en conseqüència, sense cap tipus d'aparell electrònic damunt nostre que ens distregui. El silenci ha de ser el nostre millor company per fer aquest camí, i pot significar una simple pausa en el nostre ritme quotidià o arribar a convertir-se en un veritable aliment de la nostra part no orgànica.

Si voleu viure la natura, des de la intimitat i amb silenci, us recomano, entre les moltes accions possibles, que sortiu a badar. Dels molts significats que té aquest verb, el que més m'agrada és meravellar-se davant de la infinitat d'elements que ens poden aparèixer al llarg del camí, com aturar-se sota la capçada d'un gran roure, posar els peus en remull en un gorg durant un calorós dia d'estiu o restar asseguts en una cinglera. Per aconseguir embadalir-vos davant la natura, és recomanable sortir de casa amb el desig de no anar enlloc i, simplement, deixar-se endur i escollir a cada cruïlla el camí a seguir i des- preocupar-se de fites, cims, rutes i només badoquejar! —